

saadan Bestemmelse vilde Loven formentlig have løst det uklare, indbyrdes Forhold mellem Ejerne af de vedkommende Gaarde og Huslodder paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Ejendomsskyldlovens mulige Indflydelse paa Opkrævningen af de Grundafgifter, der tilflyde Jordebogskassen fra Huse, som i sin Tid ere opførte paa anden Bondejord end Fæstegodset, bemærkes:

Af den historiske Fremstilling vil det fremgaa, at Afgifts- og Skatteforholdet med Hensyn til de fra *Asminderød og Vexebo Overdrevsjorder* i sin Tid bortsolgte Parceller til en vis Grad er beslægtet med det ovenomhandlede Forhold. Ogsaa af de nævnte Overdrevsjorder udbetales der gennem Jordebogskassen en Godtgørelse til de vedkommende Gaardejere, nemlig Gaardejerne i *Asminderød og Vexebo i Forening*, jfr. ovenfor, og der er ogsaa her en vis Forbindelse mellem Godtgørelsen og Skatterne af Parcellerne. Men der er dog den væsentlige Forskel mellem Arvefæstehuslodderne og disse „Overdrevsjorders“ Forhold til Jordebogskassen, at sidstnævnte Jorder have (og lige siden 1824 have haft) *selvstændig Skattesvarelse*, hvorfor Godtgørelsen ikke er konstant, men kun udbetales med det Beløb, der bliver tilbage af de oprindelige Grundafgifter, efter at Skatten af de vedkommende Parceller er fradraget disse, jfr. de Overenskomster, som Rentekammeret i sin Tid lod oprette med baade Gaardmændene og Ejerne af Overdrevsparcellerne. Gaardejerne ere altsaa ikke i det urimelige Tilfælde, at de imod en uforanderlig fastsat aarlig Godtgørelse skulle betale de gennem Tiderne vekslende Skatter af Parcellerne. Efter de førnævnte Overenskomster betale Ejerne af Parcellerne selv Skatterne af deres Jorder og Gaardejerne ere for bestandig fri derfor⁴). Da Ejendomsskylden nu har afløst de tidligere Skatter af Landejendomme, maa Parcelejerne altsaa nu udrede denne nye Skat af Parcellerne. Og Gaardejerne have da fremtidig Krav paa at erholde udbetalt i Godtgørelse, hvad der bliver tilbage af de oprindelige Grundafgifter, efter at Ejendomsskylden af hver enkelt Parcel er fradraget disse. Det bestaaende Forhold vedbliver for saa vidt uforandret, og der er ikke her Anledning til (saaledes som med Hensyn til Arvefæstehuslodderne) at søge nogen Forandring tilvejebragt i dette Forhold.

Endelig kan der spørges, om Ejendomsskyldloven mulig maatte faa nogen Indflydelse paa Opkrævningen af de Grundafgifter, som endnu svares af nogle Huse i *Asminderød By*. Forholdet er her atter noget forskelligt fra det nysomhandlede, idet disse Huse lige siden Aaret 1824, da Jordebogskassen afsluttede Overenskomst med *Gaardmændene i Asminderød* (alene), have betalt en bestemt, aarlig Grundafgift til Jordebogskassen og fra Aaret 1844 tillige Skat efter det nye Hartkorn. Jordebogskassen har paa den anden Side lige fra Overenskomstens Oprettelsestid (Overenskomsten er ingen Sinde her undergaaet nogen Forandring) udbetalt Gaardmændene en Godtgørelse, svarende til Grundafgifternes oprindelige Beløb eller 75 Kr. 39 Ø., jfr. ovenfor. Spørgsmaalet er det i den historiske Fremstilling nævnte, om Afgifterne ikke paa Grund af Husenes egen Skyldsætning i den nye Matrikul og deraf følgende Skattesvarelse fra 1844 burde have lidt en Nedsættelse; i bekræftende Fald kunde der da atter blive Tale om nu ifølge Ejendomsskyldloven at afskrive Afgifterne med de Beløb, hvormed de i sin Tid burde være nedsatte. Det nævnte Spørgsmaal maa imidlertid besvares benægtende. De oprindelige Skøder paa Gaardene bestemte, jfr. ovenfor, at der skulde „meddeles“ Husmændene „Ejendom“ paa deres Hus- og Havepladse blot imod, at de betalte den samme Grundafgift som hidtil, men heri laa paa den anden Side netop udtalt, at Grundafgifterne i deres Helhed skulde erlægges som Vederlag for Overførelsen af Ejendomsretten over Husgrundene til Husmændene. Da Jordebogskassen ved Overenskomsten i 1824 affandt sig med Gaardmændene, bleve Afgifterne almindelige Jordebogsafgifter, og da Resultatet af Forsøgene paa at gøre Husmændene til Fæstere endte med, at „Besidderne kunde forblive i uforstyrret Besiddelse af Husene imod fremdeles at erlægge samme Grundafgift af Pladsene som hidtil“, saa vare Husmændene hermed faktisk anerkendte som Ejere af Grundene i Overensstemmelse med de dem

⁴) At den nævnte Ordning af Forholdet fik sit særlige Udtryk gennem en Hartkornfordeling var jo en faktisk Følge af, at Skatterne af Landejendomme i de Tider netop hvilede paa Hartkornet.